

نقش اضطراب و افسردگی در پیش بینی کنندگی امید به زندگی پرستاران

بیمارستان‌های شهر شیراز^۱

مرضیه فیروزه^۱، حمید سینا^۲

۱- کارشناس ارشد روانشناسی عمومی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد فسا

۲- استادیار گروه روانشناسی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد فسا، نویسنده مسئول

چکیده

این مطالعه با هدف بررسی نقش اضطراب و افسردگی در پیش بینی کنندگی امید به زندگی پرستاران بیمارستان‌های شهر شیراز انجام شد. روش تحقیق از نظر هدف کاربردی و از حیث گردآوری اطلاعات توصیفی-همبستگی بود. جامعه آماری پژوهش کلیه پرستاران بیمارستان‌های دنا و نمازی شیراز بودند. برای تعیین حجم نمونه با مراجعه به جدول کرجسی مورگان تعداد ۳۳۱ نفر با استفاده از روش نمونه گیری تصادفی انتخاب گردید. ابزار پژوهش پرسشنامه‌های افسردگی، اضطراب DASS و امید اسنایدر بود. برای تجزیه و تحلیل داده‌ها در سطح توصیفی از میانگین و انحراف معیار و در سطح استنباطی از رگرسیون چندگانه استفاده شد. نتایج نشان داد که اضطراب و افسردگی قدرت پیش بینی امید به زندگی در بین پرستاران شهر شیراز را دارد ($p < 0.01$). بدین معنی که با بالا رفتن میزان اضطراب و افسردگی پرستاران، به احتمال بیشتری امید به زندگی آنها کاهش پیدا می‌کند. با توجه به یافته‌ها می‌توان نتیجه گرفت که تعداد قابل توجهی از پرستاران درجاتی از افسردگی، اضطراب و استرس مشاهده می‌شود. نظر به اینکه پرستاران نقش مهمی در بهبود و ارتقاء سلامت افراد جامعه دارند رفع عوامل زمینه ساز، ایجاد کننده واکنش‌های هیجانی در پرستاران، به عنوان یک اولویت بهداشتی مطرح می‌گردد.

واژگان کلیدی: افسردگی، اضطراب، امید به زندگی، پرستاران

^۱ این مقاله مستخرج از پایان نامه کارشناسی ارشد دانشگاه آزاد اسلامی واحد فسا می باشد